

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Ув 1481/06
21.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Весном Даниловић, записничарем, у спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Војне поште број аа Ужице, ради поништаја решења тужене Уп-2 бр.44-2 од 26.07.2004. године, у правној ствари признавања права на дневну накнаду по основу приправности, у нејавној седници већа одржаној дана 21.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште број аа Ужице Уп-2 бр.44-2 од 26.07.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења команданта Војне поште аа-2 Ужице, Уп-1 бр.19-2 од 05.07.2004. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на исплату дневница по основу „пасивног дежурства“.

Тужилац тужбом, поднетом преко пуномоћника Врховном војном суду 20.08.2004. године, оспорава законитост решења туженог органа са свих разлога прописаних чланом 10. Закона о управним споровима. Истакао је да је неправилно и погрешно становиште туженог органа да тужилац не обавља неопходан хитан посао, а посебно да, будући да тражи накнаду за све време приправности а не за време неопходних хитних интервенција, то му иста не припада. Како је навео, уколико је тужени сматрао да је неопходно раздвојити ова два основа надокнаде, морао је ту чињеницу сам или преко првостепеног органа утврдити да ли је долазило до хитних интервенција или је било речи о времену приправности. При том је, како је истакао, тужилац у свом захтеву од 10.06.2004. године навео да је 119 недеља у последње три године провео на оваквим пословима, односно „пасивном дежурству“, а по том основу тужиоцу се не исплаћује ни увећање плате, нити увећање часова рада, нити пак прерасподела радног времена, па стога и има право на предметну надокнаду, а уколико не оствари право на такву надокнаду, мора постојати друга сатисфакција за његово дежурство и посао који је трајао уназад три године, односно на дан подношења захтева. Сматрајући да је повређен закон на његову штету, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени је у свему остао при разлозима из оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост решења туженог органа у смислу чл. 39. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије, који је 21.11.2006. године преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним војним судом до 31.12.2004. године, оценом навода истакнутих у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је тужилац поднео захтев од 10.06.2004. године за признавање права на исплату дневница по основу пасивног дежурства, те да је првостепеним решењем такав захтев одбијен, уз позив на члан 24. став 1. Уредбе о платама и другим

новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије, а у вези члана 96. Закона о Војсци Југославије, коју одредбу Уредбе првостепени орган цитира. Другостепени орган, одлучујући по жалби, оценио је првостепено решење као правилно и законито, засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и донето у складу са одредбом чл.16. став 2. и чл.77. Правилника о путним и другим трошковима у Војсци Србије и Црне Горе („Сл.војни лист“ бр.38/93-7/04). Такође је навео да „уважавајући наведено објашњење надлежног органа Министарства одбране, другостепени орган сматра да спорна дневна накнада припада лицу које у месту службовања обавља неопходан хитан посао, који је као такав одредио командант корпуса и који траје непрекидно преко 10-24 часа. Како жалилац предметну накнаду тражи за све време приправности а не за време неопходних хитних интервенција, то према мишљењу другостепеног органа нису испуњени прописани услови за признавање тражене дневне накнаде“.

Код оваквог стања ствари, по оцени Врховног суда Србије, и тужбом оспорено и првостепено решење обухваћени су битном повредом правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, будући да ова решења не садрже утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странке, прецизне правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, првостепено решење уопште не садржи утврђено чињенично стање, које је било одлучно приликом решавања ове управне ствари, па се не може закључити на основу којих доказа су утврђене чињенице из којих у складу са цитираном одредбом, на коју се првостепени орган позива, произлази да тужиоцу не припада тражена накнада. При том се из првостепеног решења не може закључити о каквом захтеву је уопште одлучивано, да ли је у питању решавање о признавању права тужиоцу на исплату дневница за пасивно дежурство, како је тужилац у захтеву навео, или је одлучивао, како се то из образложења другостепеног решења може закључити о тужиоцевом захтеву за исплату накнаде за обављање неопходног и хитног посла у месту службовања, а који траје непрекидно преко 10-24 часа (у складу са чланом 16. став 2. Правилника на који се тужени у образложењу оспореног решења позива). При том ни другостепени орган, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној на првостепено решење, не отклања ову битну повреду правила поступка учињену од стране првостепеног органа, већ доноси одлуку којом жалбу одбија, а првостепено решење оцењује као законито и на правилно утврђеном чињеничном стању засновано, а да сам не утврђује чињенице када то већ првостепени орган није учинио, при чему говори и о правилној примени материјално-правних одредаба, иако се првостепени орган у доношењу своје одлуке позива на члан 24. став 1. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије (при чему не наводи ни број „Службеног војног листа“ у коме је оваква Уредба објављена), док се другостепени орган позива на одредбе члана 16. став 2., чл.77. наведеног Правилника.

Код овако утврђених битних повреда правила поступка, које су и тужени и првостепени орган учинили у доношењу тужбом оспореног и првостепеног решења, те имајући у виду да у поступку уопште није ни утврђено чињенично стање које је од значаја за доношење одлуке у овој управној ствари, те имајући у виду да су и оспорено и првостепено решење, при том, и контрадикторни једно другоме, као и стању у списима, а да се са сигурношћу не може закључити ни о каквом захтеву су у овом случају одлучивали (да ли о захтеву за накнаду за пасивно дежурство или за обављање неопходног и хитног посла који траје непрекидно преко 10-24 часа), Врховни суд Србије је оценио да је оспорено решење донето уз повреду закона на штету тужиоца, због чега је, применом одредбе члана 41. став 1. и 2., у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде. У поновном поступку тужени ће на основу несумњиво утврђених чињеница, одлучних за доношење решења у овој управној ствари, пре свега водећи рачуна о томе шта тужилац захтевом тражи, у поновном поступку проведеном без повреде правила, применом материјално-правних одредаба, донети законито решење, при чему ће имати у виду примедбе суда у погледу поступка изнете у образложењу ове пресуде, којима је везан у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 21.02.2008. године, У-В 1481/06

З а п и с н и ч а р Председник већа - судија

Весна Даниловић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК